

Ненад Јовановић

ТАМО

ДОБРОДОШЛИЦА

Девојчице у пешчаножуту су рекле:
„Добродошли у Египат”.
Било је то на крају имагинарне дијагонале од
окате коптске иконе. Баш на
месту где сам, једном, видео слепог миша.
Перфект је тад поплављивао плусквамперфект
као Нил собу картографа чија рука,
ни посебно дрхтава нити посебно мирна,
управо исписује реч: „Нил”.

Имам, дакле, овде некакву прошлост:
седамдесет четири дана,
што је – када се саберу пешчаножута ђачких униформи
и плава неба иза насликаног Христа –
много више од пет хиљада година.
Недоказивост тог увида рађа нагон за
плачем. Ако му подлегнем,

слепи миш ће прогледати. И неће
видети Египат,
већ само његову мапу:
истовремено и дрхтаву и мирну.

ШАНСОНА

Новчић сам којим је чамцији на
магленој реци
за кратку вожњу платио
маглени пар

Иза магле је Сунце:
на једној његовој страни –
цифра; на другој –
владар са брковима сома,

владар ког само што нису свргнули,
који само што није потонуо
у крв масних риба чији је
век под извесним околностима дуг

А ОНДА

Стресем се када се сетим себе:
био је ведар дан.

А онда –

хром оксид зелена заузе место кадмијум жуте,
а ову потисну коштана црна.
Мирис новчаница проже вечити календар.

Пљуцнули смо кроз размаке међу јединицама,
нас триста милиона (рачунајући и Русе).
Жртве су пртиле значења,
хероји хероин.

Отац

рече: Здружујте ствари по облику!

Очух

рече: Здружујте их по сврси!

Припаде ми право и обавеза да сваког
јутра подсетим свет да самог себе дефецира.

И тако –

само је дете знало да не постоји детињство
док су батерије пејсмејкера рђале
и једначиле се брзине светлости и звука.

А онда – пас је прошао кроз росу.

Застао у сјају хром оксид зелене.

Отресао се.

ТАМО

Тамо где нема врана и пацова
Ни језера помија с аутомобилском
Гумом на површини
Тамо где се хлебови не зелене
И где нема лутке-намигуше без
Удова и косе
Где не сукља дим из „Вол стрит џурнала” и
Где у справама чију намену нико не памти
Не чангрљају коштице рајског воћа
Тамо где нема ни једног метка пикавца кликера
Зрнца прашине радиоактивног изотопа
Тамо где је све сто посто цакум-пакум и тип-топ

Ту ђубрад од људи воли да седне
И суочи се са дилемом:

Капућино или кафа са шлагом

ШТА СЕ ДЕШАВА

Летина вапи за летом и
зимница за зимом. Гласно.
Свраке коракором имитирају предратну
господу и пијанац се међу сломљеним
људима креће с неодлуцношћу прогонитеља

у кући огледала. Наоружаног.
Челик за пиштоље мекша и
трава бели.

За све кривим гробаре што тумбаху сандук
с мојом мајком пре но што га спустише
у земљу родну свему гореспоменутом, не
питајући се о идентитету
прогоњенога.

ADIEU

Вода се повукла тамо где јој је место:
иза седам брда и гора

На тлу су остала вулволика створења
да угину изричући слоган
бесловесности:

овде нема Грка Шескпира
немачких идеалиста Дарвина Маркса Фројда;
општост се овде мери искључиво
мирисима соли и смрти

Провлачим се између тих животињица
ослабљен веком очајног читања

Ветар светлуца у правилном ритму:
мора бити – некакав сигнал.
Не разумем га

На броју су и боје
за чију је идентификацију неопходно
бити бар секунду млађи него ја

Боје које поричу Фројда *et al.*
остављајући ме да се питам хоће

ли океан бити плав и кад се
будем реинкарнирао као женскарош

КАИРСКА АРИТМЕТИКА

Како год да улични продавац сабере
зелену боранију на колицима испред себе
и своју десницу у гипсу
испадне да нити постоји само
један нити више
од једног света

ПОСЛЕДЊА СЛИКА СВЕТА

Девојка са шест сиса
И жврљотином на месту за армијски симбол на капи
Гледа гледа гледа гледа ван све о-
штријих ивица кадра

ДЕТИЊСТВО, ДЕЧАШТВО, МЛАДОСТ

Пред стрељачким водом узвикнуо сам: Киша
и пушке су зарђале. Рђа
из дословности у метафоричност пређе
брзином метака,
остављајући ме да се питам шта би
било да сам – уместо оне речи –
узвикнуо неку другу.